

ԳԱՂԸ, ԳԱՂԱԿԱԼԸ, ԳԱՂԱՏԵՐԸ

Պատմութիւնը գեղեցիկ է, երբ իր խօսեցուցած դէպքերուն տը-
ւած խրատը շինիլ է եւ սրագրաւ: — Ժամանակին մէջ, ուր կը սա-
նին ամէնուս օրերը, եւ ուր պատմութիւնը կարդալէ աւելի կ'ապրինք
զայն ահա, վերջին փանամեակի ընթացքին, փանիցս, կարելի է ըսել
Պոյն իսկ՝ Բազմիցս, մենք լսեցինք կենդանի պատմութեան բեմէն մե-
զի տուած այդպիսի խրատներ: Բայց անոնցմէ վերջինը, այն որ ա-
ւանդուեցաւ մեզի անցնող ամսուան ընթացքին, լի է մեծ դասերով:
— Պարզեմք մեր միտքը. Ամպ մը գոյացաւ օր մը յանկարծ Մեծ Ազգի
մը արժանական գահուն վերեւ. ամպ մը՝ որ կրնար գուցէ փոքորիկի
փոխուիլ ուրիշ երկինքներու ներքեւ եւ ուրիշ պայմաններու մէջ, եւ որ
սակայն փարատեցաւ իսկոյն, իր ետին, մեղմիկ անձրեւի եւ պայծառ
արեւի ընդելուզումի մը մէջէն, ի գոյց բերելով բովանդակ Մեծին Բը-
րիսանիոյ երկինքը աղեղող անոյշ ծիածան մը: Ու փարատեցաւ Գա-
հուն վրայ շարժող այդ ամպը, ծնունդ տալով երկնային երեւոյթի մը
միայն, որովհետեւ չպակսեցան իմաստութիւնը, լրջութիւնը եւ բարձր
հայրենասիրութիւնը՝ ո՛չ այդ Գահուն բուն Խրատսիրոյ, որ Ազգն է
ինքնին, ո՛չ անոր ներկայացուցիչ ժողովներուն, ո՛չ Արժանիքին, եւ
ո՛չ նոյն ինքն բուն Գահակալներուն, որոնց մին՝ նախորդը՝ խաղաղ
նոգով բաժնուեցաւ անկէ, եւ միւսը Յաջորդը՝ անխռով գիտակցու-
թեամբ բարձրացաւ անոր վրայ. ու ընդարձակածաւալ Կայսրութեան
մէկ ծայրէն միւսը նորէն թնդացին ազգային օրհներգին գանգիւններով.
«Տէր, պահեա՛ր զԹագաւորն...»

Անվրէպ մեծ ապագայի մը կ'երբան այն ժողովուրդները մի-
այն, որոնք լուրջ են ազգային տագնապներուն ամենէն բախտոտ վայր-
կեանքներուն մէջ:

Մեր ներկայի ամենէն մօտիկ մէկ քջանը լուսաւորող այդ սըր-
տապնդող տեսարանին առջեւ նկատմամբ լեցուած, Երուսաղէմի Հայոց
Պատրիարքը, Միաբանութիւնն ու Ժողովուրդը, սրագինս կը մասնակ-
ցին Բրիտանական այդ օրհներգին, եւ կ'աղօթեն որ Թագաւորն Թա-
գաւորաց օրհնէ Ն. Վեհափառութեան ՀՊԲԶ Զ.ի անձն ու կեանքը,
իւր Պետութիւնը, իւր Երկիրը եւ իւր Դոշին ներքեւ նովանաւորուած ժո-
ղովուրդները: